

„Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života.“ (Jan 6,68) ^{/1}

K zástupům, které se sbíhaly, hovořil Ježíš o Božím království. Používal jednoduché výrazy, přirovnání vybíral z každodenního života. Přesto měla jeho řeč zcela zvláštní kouzlo. Lidé byli jeho učením osloveni, protože je učil jako ten, kdo má moc a ne jako zákoníci. Také stráž, která ho šla zatknout, odpověděla na dotaz velekněží a farizeů, proč nesplnila příkaz: „Žádný člověk nikdy tak nemluvil.“ ^{/2}

Janovo evangelium uvádí i rozhovory s jednotlivci plné světla, například s Nikodémem nebo Samaritánkou. A ještě do větší hloubky šel Ježíš se svými apoštoly: hovořil s nimi o Otci a nebeských záležitostech otevřeně, bez podobenství. Byli tím získáni a necouvli, ani když jeho slovům zcela nerozuměli nebo se zdála příliš náročná.

„To je tvrdá řeč!“ ^{/3} řekli mu někteří učedníci, když slyšeli, že jim dá jíst své tělo a pít svou krev.

Když Ježíš viděl, že někteří se stáhli a už s ním nechodili, obrátil se na dvanáct apoštolů: „I vy chcete odejít?“ ^{/4}

Petr, navždy už s ním spjatý a uchvácený slovy, která od něj slyšel ode dne, kdy se s ním setkal, jménem všech odpověděl:

„Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života.“

Petr pochopil, že slova jeho Mistra se lišila od slov jiných učitelů. Čistě pozemská slova patří zemi a zem je jejich údělem. Ježíšova slova jsou však duch a život, protože přicházejí z nebe. Jsou světlem, které sestupuje shůry a má moc shůry. Jeho slova mají takovou sílu a hloubku, jakou jiná slova nemají, i kdyby to byla slova filosofů, politiků či básníků. Jsou to „slova věčného života“ ^{/5}, protože obsahují, vyjadřují a sdělují plnost života bez konce, protože je to život samého Boha.

Ježíš vstal z mrtvých a žije. Jeho slova, i když zazněla v minulosti, nejsou pouhou vzpomínkou. Obrací se dnes k nám všem i ke každému člověku všech dob a kultur. Jsou to slova univerzální, věčná.

Ježíšova slova! Dá-li se to tak říci, byla jeho největším uměním. On, Slovo, mluvil lidskými slovy. A jaký měla obsah, sílu, moc a naléhavost!

Například Basil Veliký ^{/6} o tom řekl: „Jednoho dne jako bych se probudil z dlouhého spánku, spatřil jsem nádherné světlo pravdy evangelia a odhalil nicotnost moudrosti vládců tohoto světa.“ ^{/7}

A Terezie z Lisieux napsala v dopise z 9. května 1897: „Když někdy čtu některé duchovní spisy... můj malý ubohý duch se rychle unaví. Zavřu knihu moudrých, která spíše mate mou mysl a mé srdce nechává vyprahlé, a беру do rukou Písmo svaté. Tehdy se vše rozzáří, jediné slovo otvírá mé duši nekonečné horizonty a dokonalost mi připadá snadná.“ ^{/8}

Ano, božská slova sytí ducha, který byl stvořen pro nekonečno. Protože jsou světlo, láska a život, osvěčují nejen mysl, ale celé naše bytí. I ve chvílích neklidu a úzkosti nám přinášejí pokoj, který Ježíš nazývá svým: „Svůj pokoj vám dávám.“ Přinášejí plnost radosti i v bolesti, která někdy trápí duši. Dodávají nám sílu, především jsme-li vyděšení nebo skleslí. Činí nás svobodnými, protože nám otvírají cestu Pravdy.

„Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života.“

Slovo života tohoto měsíce nám připomíná, že jediný Učitel, kterého chceme následovat, je Ježíš. A to i tehdy, když se jeho slova mohou zdát tvrdá nebo příliš náročná. Znamená to být poctiví v práci, odpouštět, spíše sloužit druhým než egoisticky myslet na sebe, být věrní v rodinném životě, pečovat o nevyлéčitelně nemocného, aniž bychom podlehlí myšlence eutanazie...

Existuje mnoho učitelů, kteří nás nabádají k snadnému řešení, ke kompromisům. Chceme však poslouchat a následovat jediného Učitele, který jediný říká pravdu a má „slova věčného života“. Tak můžeme i my opakovat tato Petrova slova.

V tomto postním období, v němž se připravujeme na velký svátek Vzkříšení, bychom se měli učit od jediného Učitele a stát se jeho skutečnými učedníky. Také v nás by se měla zrodit vášnivá láska k Božímu slovu. Přijímejme ho pozorně, když je nám hlásáno v kostelích, čtème ho, studujme, rozjímejme...

Především jsme však povoláni – podle učení téhož Písma – abychom ho žili: „To slovo však musíte uvádět ve skutek, a ne abyste ho jenom poslouchali. To byste klamali sami sebe.“⁹ Proto se každý měsíc zaměříme zvlášť na jedno slovo a nechme se jím prostoupit, utvářet, aby „v nás žilo“. Tím, že žijeme jedno Ježíšovo slovo, žijeme celé evangelium, protože v každém svém slově se nám celý daruje, on sám přichází, aby v nás žil. Je to, jako by kapka božské moudrosti, moudrosti Zmrtvýchvstalého, pomalu pronikala naše nitro a nahrazovala za všech životních okolností náš způsob myšlení, chtění a konání.

Chiara Lubichová

[1] Slovo života na březen 2003, otištěné v časopise Città Nuova č. 4/2003, s. 7 a v časopise Nové město č. 3/2003, s. 15.

[2] Jan 7,46.

[3] Jan 6,60.

[4] Jan 6,67.

[5] Jan 6,68.

[6] Basil (330–379), biskup Cézareje, církevní otec.

[7] Ep. CCXXIII, 2.

[8] Dopis 202; Spisy, Generální postulát bosých karmelitánů, Řím 1967, s. 734.

[9] Jak 1,22.